

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci

žalobce: Ing. J. K.

proti

žalovanému: Krajský úřad Královéhradeckého kraje
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, PSČ 503 03

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2016, č. j. KUKHK-15632/SV/2016-3,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2016, č. j. KUKHK-15632/SV/2016-3, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 3.000,–Kč, do 8 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Trutnov (dále také jen „správní orgán“) ze dne 23. 3. 2016, sp. zn. 2015/5791/SPR/TOJ, č. j. 38118/2016, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím uznal správní orgán žalobce vinným ze spáchání přestupku na úseku sociálně – právní ochrany dětí dle § 59 odst. 1 písm. h) zákona č. 359/1999 Sb., o sociálně

právní ochraně dětí, v platném znění, kterého se měl dopustit tím, že v přesně neustanovené době v odpoledních hodinách dne 13. 5. 2015, v bytě na adrese, za údajnou krádež finanční hotovosti, nepřiměřeně fyzicky trestal svoji dceru – nezletilou A. K., a to údery tupým předmětem podlouhlého tvaru s následkem pruhovitých hematomů na hýždích, čímž měl naplnit skutkovou podstatu přestupku použití nepřiměřeného výchovného prostředku vůči dítěti. Za tento přestupek byla žalobci uložena jako sankce pokuta ve výši 5.000,--Kč a dále povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,--Kč. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2016, č. j. KUKHK-15632/SV/2016-3, včas podanou žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

II. Obsah žaloby

2. Vzhledem k poměrné krátkosti a zejména stylu napsání žaloby, uvádí ji dále krajský soud pro její autentičnost v podstatě v celém rozsahu.

„Rozhodnutí považuji za nesprávné z těchto důvodů:

Správní orgán mi i přes mé upozornění svým pochybením upřel možnost být přítomen výsledku svědka a klást mu otázky. Na toto pochybení jsem upozornil správní orgán při mém vyjádření před vydáním rozhodnutí ve chvíli, kdy jsem studiem spisu zjistil, že výslech již proběhl. Přestože komunikace probíhala cestou datové schránky, bylo oznámení o termínu výsledku zasláno poštou na mě neznámou adresu a tudíž mě nedoručené.

Důkazy: záznamy ve spise (námitky proti upírání práv při správním řízení, nedoručené oznámení o výsledku svědka)

Správní orgán se nezabýval rozpory ve výpovědích svědků. Rozpory ve výpovědích pracovnice OSPOD a třídní učitelky (kdo, kdy a jakým způsobem konal a dokumentoval situaci), rozpory ve výpovědích poškozené (bezprostřední popis události a s odstupem času, kdy byla již více než půl roku pod vlivem matky a přesně si pamatovala popis události, které se ovšem liší od dat, které poškozená uvedla při výsledku PCR, ale souhlasí s výpovědí matky) a výpovědí matky poškozené (na mé otázky při výsledku odmítala odpovídat, nebo mne opakovaně křivě obviňovala z porušování právních norem).

Důkazy: záznamy výpovědí svědků ve spise

Správní orgán se nezabýval závěry znaleckého posudku z oboru psychologie a psychiatrie. V tomto posudku je jednoznačně popsáno chování a jednání jak poškozené (mění a upravuje své chování, jednání i realitu dle své potřeby a přání), tak i její matky (i přesto, že je stále vojákem z povolání – zdravotní sestrou, trpí poruchou osobnosti, není schopná ovládat a kontrolovat své chování a jednání, s poškozenou manipuluje, mění a upravuje své chování, jednání i realitu dle své potřeby, přání a cílů, kterých chce dosáhnout bez ohledu na své okolí a následky svého jednání).

Důkazy: znalecký posudek založený ve spise

Správní orgán se nezabýval širšími souvislostmi a situací, která trvá již od roku 2010, kdy se matka o děti nezajímá a vždy před chystajícím se konáním soudního jednání ve věci péče o děti (matka opakovaně žádá o svěření dětí do své péče) se začínou dít obdobné věci (matka vyhrožuje, že může přijít o děti, dětem zasílá do školy dopisy, že už brzo vše bude v pořádku a budou zase spolu, jsem matkou poškozené obviňován z trestných činů a přestupků, matka dělá ve škole ostudu synovi, dcera začíná zanedbávat školu i kroužky, dopouštěla se krádeží, pro upoutání pozornosti udělá cokoli – naposledy se ve škole chlubila, že již měla pohlavní styk –

Shodu s prvopisem potvrzuje I. S.

poté, co jsem s ní navštívil lékaře, byla tato informace vyvrácena, ale i tak dcera stále trvala na své verzi, po návštěvě matky přišla s otázkami typu: je lepší drogy čichat, nebo si je píchat).

Důkazy: odmítnuté části opatrovnického spisu (záznamy policie, FOD, rozhodnutí soudu), SMS, dopisy dětem

Správní orgán mne uznal vinným, že jsem dne 13. 5. 2015 nepřiměřeně fyzicky potrestal svou dceru za opakovanou krádež finanční hotovosti, a to údery tupým předmětem podlouhlého tvaru s následkem pruhovitých hematomů na býždích. S odkazem na vyjádření správního orgánu, kdy uvádí, že „nemíní zpochybňovat dokazování provedené Policií ČR“, mne správní orgán uznal vinným v rozporu s informacemi uvedenými v záznamu výsledku PČR poškozené, kdy sama poškozená uvádí datum 12. 5. V záznamu lékaře ze 14. 5. je uvedeno, že hematomy jsou staršího data. Z toho vyplývá, že nebyly způsobeny (tak jak je mi kladeno za vinu) několik hodin před lékařskou prohlídkou. Naopak to svědčí o tom, že tyto hematomy jí pravděpodobně způsobila matka při svém neovladatelném jednání v době od 8. 5. do 10. 5. 2015, kdy jsem souhlasil s tím, aby dcera jela na víkend k matce.

Z uvedených skutečností vyplývá, že rozhodnutí odpůrce bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu současně s vědomým porušením práv účastníků řízení (obviněného).“

3. Vzhledem k uvedenému žalobce navrhoval, aby krajský soud žalované rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Pokud v petitu žaloby zároveň navrhoval, aby krajský soud žalovanému uložil i povinnost, aby zrušil prvoinstanční správní rozhodnutí, třeba konstatovat, že takový návrh neodpovídá § 78 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“). Podle odstavce třetího uvedeného ustanovení by sice mohl krajský soud zrušit jak žalované, tak i prvoinstanční správní rozhodnutí, jež mu předcházelo, k takovému postupu však neshledal důvody. Ostatně není vyloučeno, že tak učiní v dalším řízení sám žalovaný, a to z důvodu doplnění dokazování.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 11. 8. 2016. Pokud jde o námitku, že byla žalobci upřena možnost, aby byl přítomen výsledku svědka a mohl mu klást otázky, odkázal žalovaný na obsah prvoinstančního i žalovaného rozhodnutí, v nichž se k této věci orgány veřejné správy zúčastněné na řízení již prý vyjádřily. Ve svědeckých výpovědích žalovaný rozpory nezaznamenal, přičemž hlavní důraz kladl na popis událostí tvrzený nezletilou, neboť je ve věku, kdy již jednoznačně může formulovat své myšlenky a postoje a je tak nutno k její výpovědi přihlížet. Samotná výpověď však byla jen jedním z článků řetězce dokazování, který má krajský úřad za ucelený a jednoznačně vyplývající v neprospěch žalobce. V podrobnostech ke svědeckým výpovědím žalovaný odkazoval na žalobou napadené rozhodnutí.
5. Při svém rozhodování zohledňoval nejen výpovědi nezletilé a její matky, ale i ostatních zúčastněných osob. Zároveň zkoumal, zda šetřené skutečnosti mohly nastat tak, jak byly svědky popisovány, přičemž dospěl k jednoznačnému závěru. Psychologický posudek nijak nereflktuje a ani nemůže zpochybnit skutečnosti, které jsou relevantní k šetřenému jednání žalobce.
6. K poslední žalobní námitce (týkající se určení dne, kdy mělo k přestupku dojít) žalovaný uvedl, že je sice pravdou, že sama poškozená zmínila ve své výpovědi ze dne 27. 5. 2015

Shodu s prvopisem potvrzuje I. S.

datum „*středa 12. 5. 2015*“, nicméně z logiky věci se muselo jednat o omyl poškozené či v záznamu, neboť pohmožděniny byly zdokumentovány ve škole dne 14. 5. 2015 (čtvrtek), tedy den následující po dni, kdy mělo k události dojít (z důvodu, že se nezletilá nemohla přes bolest posadit – těžko proto předpokládat, že by se tato bolest projevila až o den později, mělo-li by k trestání dojít již 12. 5. 2015). Rovněž tak 12. 5. 2015 bylo úterý, ač poškozená uvedla středu a je tedy zřejmé, že došlo k omylu buď přímo v její výpovědi, případně v policejním záznamu, kdy však není pochyb o tom, kdy k incidentu mělo skutečně dojít – ve středu 13. 5. 2015. Sám žalobce sice ve své výpovědi ze dne 18. 6. 2015 uvádí, že nezletilou potrestal třemi ranami otevřenou dlaní přes zadek v úterý dne 12. 5. 2015, není však pravděpodobné, že by tato v průběhu tohoto trestání dle jeho slov nijak nereagovala, byly-li by pohmožděniny staršího data a způsobené matkou nezletilé, jak žalobce uvádí ve své žalobě.

7. Žalovaný uzavřel své vyjádření k žalobě s tím, že je přesvědčen o tom, že k přestupku došlo tak, jak je popsáno v prvostupňovém i žalovaném rozhodnutí. Návrh na rozhodnutí ve věci neučinil.

IV. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního s.ř.s., a to bez nařízení jednání dle jeho ustanovení § 51 odst. 1, když k takovému postupu udělil žalovaný souhlas výslovně, žalobce pak postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s.ř.s. Dospěl přitom k následujícím zjištěním a právním závěrům.
9. K první žalobní námitce (že žalobce nebyl řádně přizván k výslechu nezletilé dcery A. K. v K.) žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že: „*K této námitce se již prvostupňový i odvolací správní orgán dostatečně vyjádřil v rámci napadeného rozhodnutí*“. K tomu krajský soud ze správního spisu správního orgánu, konkrétně z úředního záznamu o nahlédnutí do podkladů rozhodnutí ze dne 23. 2. 2016, zjistil, že toho dne se dostavil ke správnímu orgánu žalobce, aby se seznámil s podklady rozhodnutí. Jeho vyjádření k věci bylo zaznamenáno do tohoto úředního záznamu takto:
10. „*Ze spisu jsem se dozvěděl, že proběhl výslech dcery A. v K., aniž bych o tom byl řádně vyrozuměn. Výslechu se účastnila i moje bývalá manželka R. Z., s čímž nesouhlasím, protože dle znaleckého posudku s A. manipuluje a ta se bojí*“. Správní orgán nechal uvedenou námitku bez povšimnutí, když žádné další úkony, např. vedoucí k doplnění skutkového stavu věci v uvedeném směru, nečinil a rozhodnutím ze dne 23. 3. 2016, sp. zn. 2015/5791/SPR/TOJ, č. j. 38118/2016, rozhodl ve věci. V odůvodnění tohoto prvoinstančního správního rozhodnutí není žádné zmínky o tom, jak se prvoinstanční správní orgán s touto námitkou vypořádal. Teprve poté, co žalobce uplatnil tutéž námitku i v odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí, tak se k ní správní orgán vyjádřil v podání ze dne 12. 4. 2016, jímž předkládal žalobcovo odvolání k rozhodnutí žalovanému. Doslova uvedl následující:
11. „*Pokud jde o namítané upření možnosti obviněnému účastnit se svědecké výpovědi nezletilé A. K., tak v tom lze spatřovat formální procesní pochybení požádaného správního orgánu, které však neučinilo tento důkaz ve smyslu § 55 správního řádu nepoužitelným. S odvoláním na jiné podstatné důkazní prostředky, vyhodnocené ve vzájemné souvislosti, je správní orgán*

toho názoru, že předmětné pochybení nemělo žádný podstatný význam pro rozhodnutí o vinně obviněného za přestupek“.

12. Ze strany žalobce ale nešlo v odvolání jen o prosté konstatování nějakého nevýznamného pochybení. Žalobce s ním totiž spojoval celou řadu dalších negativních důsledků majících vliv na zjištění skutkového stavu a rozhodnutí v přestupkové věci (že poškozenou žádným předmětem netrestal, že podle lékařské zprávy šlo o hematomy staršího data atd. – viz strana první dole a druhá strana nahoře odvolání). V uvedeném dále spatřoval (v nepředvolání k výsledku své dcery, ale za přítomnosti matky) porušení svých základních práv dle Úmluvy na ochranu lidských práv a základních svobod, porušení svého práva na spravedlivý proces.
13. Žalovaný reagoval na tuto námitku žalobce, že mu bylo upřeno právo být přítomen u výsledku svědka, jeho dcery a klást jí otázky, v rozhodnutí tím, že: *„Rovněž k tomuto se prvoinstanční orgán vyjádřil. Je si vědom procesního pochybení dožádaného správního orgánu, které však neučinilo tento důkaz ve smyslu § 55 správního řádu nepoužitelným. S odvoláním na jiné podstatné důkazní prostředky, vyhodnocené ve vzájemné souvislosti, je správní orgán přesvědčen, že toto pochybení nemělo žádný podstatný význam pro rozhodnutí o vině obviněného za přestupek“.* Žalovaný tak převzal do odůvodnění žalovaného rozhodnutí vyjádření správního orgánu k odvolání žalobce.
14. Jde o obecný a nepřezkoumatelný závěr žalovaného, neboť vychází z obecných floskulí a je nepodložený konkrétními důkazy, o které se opírá. Jak již plyne z výše uvedeného, správní orgán se k této otázce v rozhodnutí nevyjádřil vůbec a pokud se žalovaný dovolává jako měřítka použitelnosti nezákonně provedeného důkazu ustanovení § 55 správního řádu, dlužno konstatovat, že ten nic takového neupravuje. Žalovaný dále poukazuje na nějaké jiné podstatné důkazní prostředky, aniž by uvedl, které to mají být, které má na mysli, které mají být ve vzájemné souvislosti, přičemž z konce výše uvedeného odstavce odůvodnění žalovaného rozhodnutí není vůbec zřejmé, který ze to je správní orgán přesvědčen o tom (prvoinstanční správní orgán nebo žalovaný, co by odvolací orgán?), že dané pochybení nemělo žádný podstatný význam pro rozhodnutí o vině žalobce za přestupek a proč?
15. Žalovaný byl povinen vypořádat se se všemi odvolacími námitkami, což ale neučinil. Délka rozhodnutí jistě není měřítkem jeho kvality, nicméně čtyři stránky žalovaného rozhodnutí, včetně jeho záhlaví a poučení s razítkem, bylo pro danou závažnou věc, citlivou na vše strany (vůči nezletilé, žalobci – jejímu otci a rodině, byť rozvrácené) málo. Záhlaví rozhodnutí s výrokem je na jedné straně, na další půlce strany je uveden obsah prvoinstančního správního rozhodnutí, a to v nijak přesvědčivé zkratce, poté žalovaný konstatoval obsah odvolání, jeho jednotlivé námitky (viz strana druhá dole a strana třetí nahoře) a následně přistoupil k jejich vypořádání, tedy právním závěrům v rozsahu jedné strany. A to způsobem, který nedává odpovědi na odvolací námitky. Přisvědčit lze snad jedině způsobu vyřízení námítky týkající se L. H., a to je vše.
16. Z odůvodnění žalovaného rozhodnutí nelze předně seznat, proč žalovaný nemínil zpochybňovat dokazování provedené Policií ČR (ta však žádné dokazování neprováděla, šlo jen o prvotní informace ze strany uvedeného orgánu v době, kdy řízení o přestupku nebylo ani zahájeno; úřední záznam je přitom jednostranný úkon správního orgánu, včetně policejního, který nemá charakter veřejné listiny, která by potvrzovala pravdivost toho, co je v ní osvědčeno nebo potvrzeno), Městským úřadem Trutnov, Statutárním

městem Prostějov – komisí pro projednávání přestupků a městem K., jeho komisí pro projednávání přestupků, které prošetřovaly stav věci. Při takovýchto východiscích, bez jejich odůvodnění, by odvolací řízení nemuselo ani být. Institutu odvolacího řízení je zde však právě proto, aby na základě odvolacích námitek odvolací orgán přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a jeho správnost v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Pokud tak neučiní, nedostojí svým povinnostem odvolacího orgánu, a to je právě i případ žalovaného.

17. A žalovaný pokračuje, že se se „*nedomnívá, že by nezletilá byla schopna takto vypovídat v rozporu se svou zkušeností, jak uvádí ve svém odvolání prvoinstančnímu správnímu orgánu odvolatel*“. Jak žalovaný k tomuto dalšímu závěru došel, opět není z odůvodnění jeho rozhodnutí zřejmé. Respektive, žalovaný se nevypořádal v kontextu tohoto svého závěru s dalšími skutečnostmi nacházejícími se ve správním spisu, které věrohodnost nezletilé A. K. zpochybňují. V tomto směru lze předně poukázat na znalecký posudek z oboru psychologie ze dne 22. 11. 2015, č. j. OP 90/2014-535, zpracovaný PhDr. J. M., znalkyní pro základní obor psychologie, odvětví školství a kultura, psychologie – psychopatologie dítěte (viz str. 104 až 124 správního spisu), v němž se k osobě nezletilé A. K. na jeho straně 36. uvádí, že: „*Zároveň platí, že ve vztazích taktizuje, hledá momentální podporu pro své, ne vždy přijatelné chování a když ji někdo omezí, vystupuje kriticky, jde rychle do opozice.*“ Rovněž ve zprávě PaedDr. I. K., psychoterapeuta z Regionálního institutu ambulantních psychosociálních služeb (RIAPS) ze dne 10. 12. 2014, se uvádí, že se jmenovaná „*naučila chovat dle výhod a nevýhod, které očekává*“. Obdobně se vyjádřila k věrohodnosti nezletilé i třídní učitelka nezletilé (viz č. 1. 44 správního spisu), když uvedla: „*Ve skutečnosti nevím, jak moc mohu A. prohlášením věřit, jestli si náhodou nevymýšlí*“.
18. Další nesrovnalosti přináší navíc i samotný správní spis, a to nejednou, když protokol o podání svědecké výpovědi nezletilou A. K., sepsaný na městě K., je datován dnem 4. 2. 2015, přestože k ní došlo dne 4. 2. 2016. Jde nepochybně o stěžejní podklad rozhodnutí v dané přestupkové věci, přesto z jeho obsahu byla pominuta skutečnost, svědčící ve prospěch žalobce. Při výslechu totiž byla jmenované položena i otázka č. 10 následujícího znění: „*Zda v rámci pohovoru se soudní znalkyní PhDr. J. M. v Hradci Králové (údajně dne 2. 9. 2015) uvedla, že si předmětné fyzické napadení laminátovou tyčí ze strany otce vymyslela, a to z důvodu, aby byla svěřena matce?*“. Na tuto otázku nezletilá A. K. odpověděla, že „*Na to, že bych s touto paní hovořila, si vůbec nevzpomínám...*“. Skutečnost, že si tato svědkyně nepamatuje na setkání s PhDr. M., s níž se setkala při svém psychologickém vyšetření v její ordinaci dne 2. 9. 2015, rovněž nasvědčuje tomu, že jejím prohlášením nelze bezvýhradně věřit, jak k nim přistoupil žalovaný.
19. Pokud tedy žalobce namítal, že se správní orgán, žalovaného nevyjímaje, nezabýval všemi okolnostmi, jež tvoří správní spis, tedy neposuzoval jeho obvinění v kontextu celého jeho obsahu, vzájemně nekonfrontoval protichůdná tvrzení a samozřejmě nevysvětlil své úvahy na jejich pozadí, tedy řádně neodůvodnil, co má za prokázané s odkazem na konkrétní důkazy, nikoliv na nic neříkající formulace, jako že všechny důkazy byly posouzeny jednotlivě i v jejich souhrnu, proč má výpověď nezletilé za pravdivou a naopak výpovědi jiných, zejména pak jejího bratra, za účelové, nezbývá, než žalobci přisvědčit, že tímto postupem k zásahu do jeho práv došlo. Jinými slovy, odůvodnění žalovaného správního rozhodnutí nemá náležitosti vyžadované pro ně ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu, podle něhož: „*V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků*

rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.“

20. Třeba přitom zdůraznit, že zcela zásadním důkazem, o tom ještě dále, byl pro rozhodnutí v dané věci svědecký výslech nezletilé A. K.. Právě proto byla nepřítomnost žalobce při něm procesní vadou takového rázu, že již jen z tohoto důvodu nebylo možno žalobě nevyhovět. Je nemyslitelné, aby jen proto, co uvedla při výslechu nezletilá A. K., aniž by ji měl žalobce možnost klást otázky v důsledku pochybení vyslyšajícího orgánu, bylo možno dojít k závěru, k jakému došel žalovaný. Tedy že *„Je tedy třeba vycházet nikoli z tvrzení odvolatele, ale nutně zde musí mít přednost dopad na nezletilou samotnou.“* Krajský soud k tomu dodává, že je třeba prokázat, že žalobce byl skutečným viníkem, že se daného přestupku dopustil, a to se správním orgánům zúčastněným na řízení nepodařilo.
21. K tomu samozřejmě nestačí, že rovněž ostatní svědci uvedli, že nezletilá měla na hýždích známky fyzického násilí. Kterí že to byli svědci, byli snad u toho, když se to stalo? Byl u toho jen žalobce s dcerou a dílče její bratr. Nebo úvahy, že to žalobce udělal vzhledem ke své povaze, neboť vyžaduje po dětech disciplínu a za různá porušení „pořádku“ je trestal již v minulosti? Ne, žalobce byl potrestán za údajný přestupek, **který měl spáchat v odpoledních hodinách dne 13. 5. 2015** a k němu je třeba upnout pozornost. Ale skutečně věcnou, nestrannou a objektivní. Tomu ovšem zůstaly správní orgány zúčastněné na řízení hodně dlužny.
22. Co jiného totiž říci k tomu, že se v odůvodněních rozhodnutí „pracuje“ jen s okolnostmi, které jsou v neprospěch žalobce a že právě také ty jsou ve správním spisu podtrženy červenou tužkou. Nebo že žalovaný nereagoval na odvolání žalobce adekvátním způsobem, neboť nevyřídil ty odvolací námitky, které svědčily v jeho prospěch. Žalobce např. namítal, že nezletilou netrestal žádným předmětem, nýbrž rukou, správní orgán přitom předmět, na jehož použití bylo rozhodnutí ve věci vystavěno, vůbec nezajistil, neudělal jeho fotografii, a tak se mluví po celou dobu řízení o nějaké laminátové tyči, laminátu a nakonec o tupém předmětu podlouhlého tvaru a ve skutečnosti se tak ani neví, o co vlastně mělo jít? Zásadní je však druhá z nevypořádaných odvolacích námitek, a to, že hematomy zobrazené na fotografii a popsané v lékařské zprávě a které měl žalobce své dceři způsobit dne 13. 5. 2015, v ní byly hodnoceny hned následujícího dne jako hematomy staršího data.
23. Jde o lékařskou zprávu Oblastní nemocnice Trutnov, vystavenou dne 14. 5. 2015, která je založena ve správním spisu správního orgánu na č. l. 33 a o níž je zmínka na straně čtvrté prvoinstančního správního rozhodnutí. Správní orgán se jí však nijak nezabýval, nehodnotil a neučinil tak ani žalovaný, přestože šlo o námitku odvolací. O námitku, která vyvolává, bez ohledu na tvrzení žalobce, který může volit jakoukoliv procesní taktiku, důvodné pochybnosti o tom, že je v dané věci skutečně řešen případ, který se měl stát den předtím, tedy dne 13. 5. 2015. Proces vzniku hematomů, krevních výronů, jejich zbarvení atd. je zcela nepochybně odbornou otázkou a jako taková také měla být v přestupkovém řízení došetřena. Ať již doplňujícím odborným vyjádřením či přímo znaleckým posudkem. Není otázkou, kterou by mohly zodpovědět úřední osoby zúčastněné na řízení a nemůže ji posoudit ani soud. Z logiky věci však plyne, že pokud šlo podle lékařské zprávy o hematomy staršího data, tak že nemohlo jít o následky jednání z předchozího dne. I v tomto směru je tedy žalované rozhodnutí nepřezkoumatelné.

24. Nepřezkoumatelné je i takové správní rozhodnutí, z něž nelze zjistit, proč správní orgán rozhodl právě tak, jak rozhodl. Nepřezkoumatelnost může spočívat buď v nesrozumitelnosti, či v nedostatku důvodů. O nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů lze hovořit tehdy, pokud se správní orgán v rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona. Z odůvodnění rozhodnutí tedy musí být zřejmé, které skutečnosti správní orgán vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti přdestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Musí z něj jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Zároveň z něj musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 – 84, a ze dne 7. 9. 2011, č. j. 6 Ads 99/2011 – 43). Z výše uvedeného je zřejmé, že právě těmito nedostatky žalované rozhodnutí trpí.
25. Tím ovšem pochybení žalovaného nekončí. Podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod má každý právo, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Tohoto práva se může účastník řízení, v daném případě žalobce, dovolávat i v řízení o přestupku, neboť ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny obsahově souvisí se zárukami práva na spravedlivý proces podle čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (vyhlášena pod č. 209/1992 Sb.), ve znění pozdějších protokolů (dále jen "*Úmluva*"), které se uplatní při rozhodování o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění. A Evropský soud pro lidská práva ve Štrasburku vykládá pojem trestní obvinění autonomně a vychází z jeho materiálního chápání (viz případ Engel proti Nizozemí (1976), a to se závěrem, že obvinění z přestupku je svou povahou obviněním trestním (viz případy Öztürk proti Německu 1984, Schmutz proti Rakousku 1995 či případ Lauko proti Slovensku 1998 a Kadubec proti Slovensku 1998). Z hlediska judikatury Evropského soudu pro lidská práva lze tedy řízení o přestupku, jehož spáchání bylo žalobci kladeno za vinu, považovat za řízení, v němž se rozhodovalo o oprávněnosti trestního obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy.
26. Je-li řízení o přestupku žalobce řízením o oprávněnosti trestního obvinění proti němu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy, požívá žalobce i dalších minimálních práv, včetně práva vyslyšet nebo dát vyslyšet svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslech svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek jako svědků proti sobě (viz čl. 6 odst. 3 písm. b/, c/ a d/ Úmluvy). Jeho efektivní uplatnění pak samozřejmě předpokládá, že obviněnému z přestupku budou vytvořeny podmínky pro to, aby projednání trestního obvinění mohl být přítomen. K tomu v přezkoumávané věci nedošlo, jak plyne z výše uvedeného, když žalobce nebyl řádně předvolán ke svědeckému výslechu své dcery, poškozené, prováděnému komisí pro projednávání přestupků města K. dne 4. 2. 2016. Žalovaný pak ve svém přezkumném řízení nápravu nezjednal, přičemž uvedený výslech měl klíčový význam pro rozhodnutí v přestupkovém řízení.
27. Krajský soud proto uzavírá, že by měl žalobce v řízení o přestupku, který mu byl kladen za vinu, základní právo, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti, tj. měl právo být přítomen ústnímu jednání, při němž byl proveden výslech nezletilé A. K., ledaže by odmítl, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit, nebo se nedostavil bez náležité

omluvy nebo důležitého důvodu, tak že k jeho naplnění nedošlo. Tím došlo k porušení základního práva žalobce podle čl. 38 odst. 2 Listiny, jeho práva na spravedlivý proces.

28. Vzhledem k shora uvedenému musel krajský soud žalované rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (viz výrok I. tohoto rozsudku). V dalším řízení budou orgány veřejné správy právními názory vyslovenými v tomto rozsudku vázány (viz § 78 odst. 5 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

29. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto má nárok na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Důvodně vynaloženými náklady soudního řízení na straně žalobce byl zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč za žalobní návrh. Proto krajský soud závázal žalovaného povinností žalobci tyto náklady řízení uhradit (viz výrok II. tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové dne 22. listopadu 2018

JUDr. Pavel Kumprecht v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. S.